

καταθέσεως 661/2012), για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε αρχική δικάσιμος η 22-11-2012 και μετά από αναβολές η παραπάνω αναφερόμενη.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ, και κατά την εκφώνησή της από τη σειρά της, παραστάθηκε μόνο η αιτούσα, όπως αναφέρεται παραπάνω, και ο πληρεξούσιος δικηγόρος της ανέπτυξε προφορικά τους ισχυρισμούς της και ζήτησε να γίνουν αυτοί δεκτοί.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδ. α', 295§1 και 297 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής χωρίς τη συναίνεση του εναγομένου, πριν αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υποθέσεως, με δήλωσή του, που καταχωρίζεται στα πρακτικά και ότι η παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε και η δίκη καταργείται.

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου της δικηγόρου, που καταχωρήθηκε στο αντίγραφο της αιτήσεως ελλείπει τηρήσεως πρακτικών δημοσίας συνεδρίασης, πριν από την έναρξη της προφορικής συζητήσεως στο ακροατήριο, παραιτήθηκε παραδεκτά από το δικόγραφο της αίτησής της ως προς την πρώτη, δεύτερη και τρίτη των καθών η αίτηση. Κατά συνέπεια, η αίτηση ως προς τις ανωτέρω καθών η αίτηση, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην παραπάνω μείζονα σκέψη της παρούσας, θεωρείται πως δεν ασκήθηκε και πρέπει να κηρυχθεί καταργημένη η προκειμένη δίκη, ανεξαρτήτως της ερημοδικίας τους (βλ. ΑΠ 1314/1991, ΕλλΔνη 33.1201), καθόσον λόγω της παραίτησης η αίτηση θεωρείται μη ασκηθείσα, αιρουμένων αναδρομικώς των συνεπειών της ασκήσεώς της (βλ. ΑΠ 909/1980, ΝοΒ 29.287, ΑΠ 207/1975, ΝοΒ 23.1037), χωρίς σκέψη για δικαστικά έξοδα, λόγω της ερημοδικίας των καθών η αίτηση (βλ. άρθρα 106, 188§1 και 191§2 του ΚΠολΔ).

Στην προκειμένη περίπτωση από τη με αριθμό 7.821Β/24-10-2012 έκθεση επίδοσης του αρμοδίου δικαστικού επιμελητή στο

Πρωτοδικείο , που νόμιμα επικαλείται και προσκομίζει η αιτούσα, προκύπτει ότι επικυρωμένο ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης, με πράξη ορισμού δικάσιμου και με κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο της 22^{ης}-11-2012 επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην τέταρτη των καθών η αίτηση. Κατά την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος, η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 17^{ης}-01-2013. Κατά τη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 21^{ης}-03-2013. Κατά τη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας. Εξάλλου, από τη με αριθμό 8.465B/24-5-2013 έκθεση επίδοσης του αρμοδίου δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο , που νόμιμα επικαλείται και προσκομίζει η αιτούσα, προκύπτει ότι η από 21-5-2013 βεβαίωση της Γραμματέα του Μονομελούς Πρωτοδικείου , σύμφωνα με την οποία βεβαιώνεται ότι η συζήτηση της από 10-10-2012 και με αριθμό εκθέσεως δικογράφου 661/2012 αίτησης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην τέταρτη των καθών η αίτηση. Η τελευταία όμως, δεν εμφανίστηκε στη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του εκθέματος, και πρέπει να δικαστεί, ερήμην. Ωστόσο, η διαδικασία θα προχωρήσει σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (πρβλ. άρθρα 696 παρ. 1 και 699 του ΚΠολΔ βλ. επίσης ΜονΠρωτΘεσ 16755/2005, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ και ΜονΠρωτΘεσ 24710/1998, Αρμ 1998.1526).

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του νόμου 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν

εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (οι λέξεις "ή εικόνας ή ήχου και εικόνας" διεγράφησαν με την παρ. 6 του άρθρου 81 του νόμου 3057/2002, ΦΕΚ Α' 239/10.10.2002) που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με την παραπάνω διάταξη του νόμου 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παρ. 2 του παραπάνω άρθρου 49 του νόμου 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του νόμου 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους,

εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του νόμου 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο που προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν

συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. ΕφΘεσ 929/2010, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, Μ.Θ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σ. 379, Δ. Καλλίνικου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, δεύτερη έκδοση, σ. 275 και 276). Από την παραπάνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του νόμου 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης

φ

Ω

που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με της διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του νόμου 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντας στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο νόμος 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην

αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (βλ. άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του νόμου 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (βλ. άρθρο 55 παρ. 4 του νόμου 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (βλ. άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του νόμου 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του νόμου 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του νόμου 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλ. Μ.Θ.Μαρίνου, Πνευματική ιδιοκτησία, έκδοση δεύτερη, σ. 379, Καλλίνικου, Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα, έκδοση δεύτερη, σ. 268, 275, 276, Ματθία, Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου, έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σ.

φ

φ

239 και 251, Α. Πουλιάδη, Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών, έκδοση 1990, σ. 13 επ., του ιδίου, Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο. ΕΛΛΔνη 33.485 επ., ΕφΘεσ 929/2010, ό.π., ΕφΑθ 472/2009, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 2187/2008, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 6265/2004, ΔΕΕ 2005.425). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 του νόμου 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία, ό.π., σ. 302-303). Πλέον αυτού όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το νόμο 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του νόμου 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός

φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του νόμου 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (βλ. ΕφΘεσ 929/2010, ό.π., ΕφΘεσ 2187/2008, Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜονΠρωτΘεσ 2912/2006, ΜονΠρωτΘεσ 35356/2005, ΜονΠρωτΑθ 418/2004, αδημοσίευτες).

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, με την υπό κρίση αίτησή της, εκθέτει ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 4 του νόμου 2121/1993, ότι μέλη της είναι : α) Η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «GRAMMO-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και την οποία έχουν συστήσει οι εταιρίες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, τον οποίο έχουν συστήσει οι έλληνες τραγουδιστές και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-Οργανισμός

Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν. Π. ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και τον οποίο έχουν συστήσει οι έλληνες μουσικοί, με τις προβλεπόμενες από το ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μία από τις οποίες είναι η, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 49 του ίδιου νόμου, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής αυτής. Ότι επιπροσθέτως, η ίδια έχει συνάψει με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενες στο δικόγραφο της αίτησης, συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι, (μουσικοί, τραγουδιστές, ερμηνευτές, παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου στην Ελλάδα, σε κάθε δε περίπτωση με βάση τη διεθνή σύμβαση της Ρώμης, που κυρώθηκε στην Ελλάδα με το νόμο 2054/1992, τις ίδιες αρμοδιότητες έχει και αυτή (αιτούσα) για όλα τα φωνογραφήματα, που δημοσιεύθηκαν στην Ελλάδα εντός τριάντα (30) ημερών ανεξαρτήτως της χώρας έκδοσής τους. Ότι για τους παραπάνω λόγους συντάχθηκε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 του νόμου 2121/1993, το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις (3) αναφερόμενες εφημερίδες και κλήθηκαν οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου με ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο, μεταξύ των οποίων και η τέταρτη των καθών η αίτηση, οποία διατηρεί επιχείρηση εστιατορίου με το διακριτικό τίτλο «
», που βρίσκεται στα

, σε υπογραφή συμφωνίας και καταβολής της εύλογης αμοιβής. Περαιτέρω, αναφέρει τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου) που της έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα - μουσική και τραγούδια- από το χρησιμοποιημένο καθημερινά από την καθής η αίτηση ελληνικό ρεπερτόριο των μελών τους και ότι της έχουν μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία για το έτος 2012. Ακόμη, αναφέρουν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους

έχουν συνάψει συμβάσεις αμριβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ζητεί δε, κατ' ορθή εκτίμηση του συνόλου του περιεχόμενου της αίτησης και των αιτημάτων της, επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση για τη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων : α) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε η τέταρτη των καθών η αίτηση το έτος 2012, μεταδίδοντας ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο, που προστατεύεται από την ίδια με τους ανωτέρω τρόπους, για το εν λόγω διάστημα στο ποσό των 100 ευρώ, πλέον νομίμου Φ.Π.Α., β) να υποχρεωθεί η καθής η αίτηση να της καταβάλλει το αμέσως πιο πάνω ποσό, ως εύλογη αμοιβή για κάθε κατηγορία, που εκπροσωπείται από την αιτούσα, ήτοι ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές-ερμηνευτές, άλλως το ήμισυ της εύλογης αυτής κατά περίπτωση αμοιβής, γ) να υποχρεωθεί η καθής η αίτηση να προσκομίσει κατάλογο με τους τίτλους του ελληνικού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την επίμαχη χρονική περίοδο, προκειμένου η ίδια να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, διαφορετικά, δηλαδή σε περίπτωση που δεν το πράξει, να απειληθεί σε βάρος της χρηματική ποινή ποσού ύψους χιλίων (1.000) ευρώ και δ) να καταδικαστεί η καθής η αίτηση στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων. Με το παραπάνω περιεχόμενο, δηλαδή αφορώντας τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής για ερμηνευτές, εκτελεστές, καλλιτέχνες και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου καθώς και την καταβολή αυτής στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, λόγω διαφωνίας μεταξύ της τελευταίας, που νομιμοποιείται προς διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αυτής αμοιβής, από τη μία πλευρά, και των χρηστών που προέβησαν σε δημόσια εκτέλεση των οικείων υλικών φορέων ήχου από την άλλη, αναφορικά με την υποχρέωση και το ύψος της εν λόγω αμοιβής, η υπό κρίση αίτηση, σύμφωνα με όσα στις προηγηθείσες νομικές σκέψεις αναφέρονται, παραδεκτά και αρμόδια εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (βλ. τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου 2121/1993), κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ. Περαιτέρω, η υπό κρίση αίτηση είναι

ορισμένη, περιέχουσα όλα τα απαιτούμενα από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ στοιχεία το ορισμένο αυτής και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 32 παρ. 1, 49 παρ. 1 και 3, 54, 55, 56 παρ. 1, 3 εδ. ε' επ. και 4 του νόμου 2121/1993, του νόμου 2054/1992, με τον οποίο κυρώθηκε στην Ελλάδα η Σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961 καθώς και σε εκείνες των άρθρων 682 επ., 728 αρ. 1 περ. ζ', 729 παρ. 2, 731, 732, 946 παρ. 1, 176 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος για επιδίκαση στην αιτούσα ολόκληρης της απαίτησης, το οποίο, πέραν του ημίσεως αυτής ποσό, δεν είναι νόμιμο και πρέπει, ως προς το αντίστοιχο μέρος του, να απορριφθεί. Και τούτο, διότι η απαίτηση, που επιδικάζεται με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και δεν υπάγεται, όπως, εν προκειμένω, στις εξαιρέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 729 του ΚΠολΔ, δεν μπορεί να υπερβαίνει το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαίτησης (βλ. ΜονΠρωτΑθ 8953/2008, αδημοσίευτη, ΜονΠρωτΑθ 6506/2007, αδημοσίευτη, ΜονΠρωτΑθ 1199/2006, αδημοσίευτη, ΜονΠρωτΚοζ 231/2005, αδημοσίευτη, ΜονΠρωτΑθ 7787/2000, αδημοσίευτη).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα της αιτούσας του Νομού που εξετάστηκε με επιμέλεια της αιτούσας νόμιμα στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου, και όλων των εγγράφων, που νόμιμα επικαλείται και προσκομίζει η καθής η αίτηση, πιθανολογούνται, κατά την κρίση αυτού του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά για την υπόθεση αυτή : Η αιτούσα είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί, κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του νόμου 2121/1993. Μέλη της αιτούσας είναι : α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «GRAMMO-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, και την οποία έχουν συστήσει οι εταιρίες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, β) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ»,

που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής, τον οποίο έχουν συστήσει οι έλληνες τραγουδιστές και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν. Π. ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και τον οποίο έχουν συστήσει οι έλληνες μουσικοί. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων της αιτούσας είναι και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής για τη χρησιμοποίηση του υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για παρουσίαση στο κοινό ελληνικών ή ξένων τραγουδιών. Η αιτούσα, ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια, οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών-τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών, έχει συνάψει με τους αλλοδαπούς αντίστοιχους με αυτήν (αιτούσα) αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μερικοί από τους οποίους ενδεικτικά είναι οι «SWISS PERFORM» της Ελβετίας, «GVL» της Γερμανίας, «SPEDIDAM» της Ρουμανίας, «EJL» της Ουγγαρίας, «AGATA» της Λιθουανίας, «GRAMEX» της Δανίας, «NORMA» της Ολλανδίας, «MICROCAM» του Βελγίου, «STOART» της Πολωνίας, «ROUPI» της Ρωσίας, «HUZIP» της Κροατίας, «LSG» της Αυστρίας, «PAMRA» της Βρετανίας και «RIGHTS AGENCY LTD» (βρετανοί και αμερικανικοί καλλιτέχνες), συμβάσεις αμοιβαιότητας, σύμφωνα με τις οποίες νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση του ρεπερτορίου στην Ελλάδα. Πέραν αυτού με το νόμο 2054/1992 κυρώθηκε και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου, η διεθνής σύμβαση της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων», η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 26-10-1961 και η οποία : α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους, με την παραχώρηση της «εθνικής μεταχειρίσεως» και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε συμβαλλόμενο κράτος, το

φωνογράφημα όμως το αργότερο εντός τριάντα (30) ημερών από την πρώτη δημοσίευση, παρουσιάστηκε και δημοσιεύθηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος. Είναι δε γνωστό ότι όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες, που δεν έχουν κυρώσει την ανωτέρω σύμβαση της Ρώμης (ιδίως τα αμερικάνικα) εντός τριάντα (30) ημερών από την πρώτη δημοσίευση τους, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας σε σχέση με τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων μέσων επικοινωνίας, όπως το διαδίκτυο, έχουν δημοσιευθεί και παρουσιαστεί στην Ευρώπη και επομένως και στην Ελλάδα. Επομένως, η αιτούσα νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές-ερμηνευτές και παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου τους και στην Ελλάδα και, κατά συνέπεια, να αξιώσει την κατάρτιση συμβάσεων και σε περίπτωση διαφωνίας, να αξιώσει δικαστικά την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του νόμου 2121/1993 εύλογη αμοιβή, από εκείνους, που χωρίς την άδεια των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αντίστοιχης αμοιβής, προβαίνουν στη χρήση έργων και προγραμμάτων, στα οποία συμμετέχει οι ως άνω δικαιούχοι, μέλη της αιτούσας. Για το λόγο αυτόν τα μέλη της αιτούσας, συνέταξαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του νόμου 2121/1993, από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρεις (3) εφημερίδες και συγκεκριμένα στη «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (οικονομική εφημερίδα), στις 2-5-2003, στο «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» στις 2-5-2003 και στην «ΑΥΓΗ» στις 6-5-2003, ενώ στη συνέχεια κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των αμοιβών. Ως προς τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε χώρους προσέλευσης κοινού και ειδικότερα σε επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη (ενδεικτικά εστιατόρια, καφετέριες καφενεία και λοιπά συναφή καταστήματα), καθόρισαν, λαμβάνοντας κυρίως υπόψη το βαθμό συμβολής των δικαιούχων στα έσοδα των επιχειρήσεων αυτών την αμοιβή στο ποσό των 100 ευρώ για στεγασμένους χώρους έως 50 τ.μ. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η τέταρτη των καθόν η αίτηση διατηρεί επιχείρηση εστιατορίου, που

βρίσκεται στη

με το διακριτικό τίτλο

», επιφάνειας 50 τ.μ. Περαιτέρω, όπως πιθανολογήθηκε από την κατάθεση του μάρτυρα της αιτούσας, η τέταρτη των καθών η αίτηση σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησης, δηλαδή από το πρωί μέχρι τη νύχτα χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου με ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων στην αίτηση μελών της αιτούσας, στο οποίο δειγματοληπτικά περιλαμβάνονται τα παρακάτω έργα (μουσική και τραγούδια) και ειδικότερα : ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ-ΕΞΑΡΤΗΜΕΝΟΣ, ΜΙΧΑΛΗΣ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΣ-ΤΡΕΙΣ ΖΩΕΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΖΩΝΑΚΗΣ-ΜΗΝ ΠΑΣ ΠΟΥΘΕΝΑ, ΔΗΜΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ-ΧΤΙΣΕ ΜΙΑ ΓΕΦΥΡΑ, ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΑΝΔΗ-ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ, ΦΟΥΡΕΙΡΑ-ΤΟ ΠΑΡΤΥ, ΣΤΕΛΙΟΣ ΡΟΚΟΣ-ΕΙΜΑΙ ΔΙΚΟΣ ΣΟΥ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΖΩΝΑΚΗΣ-ΛΕΙΠΕΙ ΠΑΛΙ Ο ΘΕΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ-24 ΩΡΕΣ, ΠΑΝΟΣ ΚΙΑΜΟΣ, ΔΕΝ ΜΕΘΑΩ. Η επιχείρηση της τέταρτης των καθών η αίτηση λειτουργεί δώδεκα (12) μήνες το χρόνο και ψυχαγωγεί την πελατεία της με τη χρήση ελληνικού μουσικού ρεπερτορίου και αυτή ακριβώς η χρήση είναι ο κύριος παράγοντας προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της, με αποτέλεσμα η χρήση αυτή να είναι ιδιαίτερα χρήσιμη για τη λειτουργία της. Ακόμη από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα πιθανολογήθηκε ότι η τέταρτη των καθών η αίτηση, μολονότι κλήθηκε από την αιτούσα για υπογραφή σχετικής της συμφωνίας καθορισμού και καταβολής εύλογης αμοιβής, αρνείται μέχρι σήμερα να συμμορφωθεί. Ενόψει δε της προεκτεθείσας επιφάνειας του καταστήματος της τέταρτης των καθών η αίτηση και επιπλέον της συμβολής των δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών, ερμηνευτών, παραγωγών υλικών φορέων) στην προσέλκυση της πελατείας στην επιχείρησή της από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων της, το Δικαστήριο κρίνει ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής για το έτος 2012 ανέρχεται στο ποσό των 100 ευρώ πλέον νομίμου Φ.Π.Α. Το ποσό αυτό κατανέμεται κατά 25% στους μουσικούς, κατά 25% στους τραγουδιστές-ερμηνευτές και κατά ποσοστό 50% στους παραγωγούς των υλικών φορέων. Πιθανολογήθηκε ακόμη ότι αναγκαίο στοιχείο για την περαιτέρω διανομή από την αιτούσα της εύλογης αυτής αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων μελών της είναι να προσκομιστούν από την τέταρτη των

καθών η αίτηση οι κατάλογοι με όλους τους τίτλους του ελληνικού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε το έτος 2012, σύμφωνα με την πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ. 4 του νόμου 2121/1993. Πρέπει δε, επειδή πιθανολογήθηκε και επείγουσα περίπτωση, να υποχρεωθεί η τέταρτη των καθών η αίτηση προς τούτο με την απειλή σε βάρος της χρηματικής ποινής ποσού χιλίων (1.000) ευρώ, όπως αναφέρεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας. Περαιτέρω, για να διαταχθεί το ασφαλιστικό μέτρο της προσωρινής επιδίκασεως χρηματικής απαιτήσεως πρέπει, όπως, κατ' αρχήν για κάθε ασφαλιστικό μέτρο, να συντρέχει η βασική νόμιμη προϋπόθεση (βλ. άρθρο 682 παρ. 1α του ΚΠολΔ) της επείγουσας περιπτώσεως, που στην παρούσα περίπτωση λόγω της φύσεως του ασφαλιστικού αυτού μέτρου αποβλέπει στη θεραπεία και συντήρηση του δικαιούχου ή των προσώπων που διατρέφονται από αυτόν, συνδέεται δε κατ' ανάγκην με την απορία του. Ως εκ τούτου αποκλείεται κατ' αρχήν η προσωρινή επιδίκαση σε εύπορο, αλλά επιβάλλεται για τον άπορο ή ενδεχομένως άνεργο (βλ. Τζίφρα, Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. 1980, σ. 242, ΜονΠρωτΑθ 6239/1972, ΑρχΝ ΚΓ.886, ΜονΠρωτΝαυπλ 57/1984, Δ 18.526). Στην προκείμενη περίπτωση, πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για προσωρινή επιδίκαση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής και πρέπει το σχετικό αίτημα να γίνει δεκτό ως ουσία βάσιμο, αφού, ναι μεν πολλά από τα μέλη των τριών κατηγοριών δικαιούχων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχουν υψηλές αμοιβές από την επαγγελματική καλλιτεχνική ή επιχειρηματική δραστηριότητα, πολλά όμως, άλλα μέλη των κατηγοριών αυτών αποβλέπουν στο μοναδικό τους αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, κατόπιν σχετικού αιτήματός της (βλ. άρθρο 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ), πρέπει να επιβληθούν εν μέρει σε βάρος της τέταρτης των καθών η αίτηση, λόγω της εν μέρει ήττας της στην παρούσα δίκη (βλ. άρθρο 178 παρ 1 του ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ως μη ασκηθείσα την αίτηση ως προς την πρώτη δεύτερη και τρίτη των καθών η αίτηση.

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην της τέταρτης των καθών η αίτηση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά τα λοιπά και κατά ένα μέρος, την αίτηση ως προς την τέταρτη των καθών η αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της η τέταρτη των καθών η αίτηση κατά το έτος 2012 στο ποσό των εκατό (100) ευρώ πλέον νομίμου Φ.Π.Α..

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται από την αιτούσα, ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%) για τους παραγωγούς των υλικών φορέων, ποσοστό είκοσι πέντε τοις εκατό (25%) για τους μουσικούς και ποσοστό είκοσι πέντε τοις εκατό (25%) για τους τραγουδιστές-ερμηνευτές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την τέταρτη των καθών η αίτηση να καταβάλλει προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ του ανωτέρω ποσού.

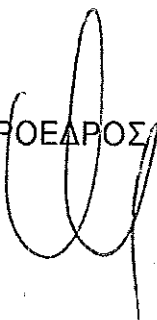
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την τέταρτη των καθών η αίτηση να προσκομίσει στην αιτούσα αναλυτικούς καταλόγους με τους τίτλους και τους τραγουδιστές-ερμηνευτές των ελληνικών μουσικών έργων, που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της κατά το ημερολογιακό έτος 2012.

ΑΠΕΙΛΕΙ κατά της τέταρτης των καθών η αίτηση και υπέρ της αιτούσας χρηματική ποινή ποσού χιλίων (1.000) ευρώ για την περίπτωση μη συμμόρφωσης της προς την αμέσως παραπάνω διάταξη της παρούσας απόφασης.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της τέταρτης των καθών η αίτηση ένα μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, το ύψος των οποίων ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στη , στις 3 Ιουνίου του έτους 2013, σε έκτακτη και δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

